

Zsv zamítl rekurs st-lů z důvodu, že jde vlastně o stanovení nové stav. čáry pro stavbu Jana V., a že námitky st-lů proti jejímu určení jsou bezdůvodné, ježto čára ona byla řádně stanovena. Proti tomu namítá stížnost mimo jiné, že nová stav. čára pro dům manželů V-ových nebyla stanovena řádně, ježto nebylo o ní provedeno řízení dle § 19 stav. řádu za účasti st-lů. Poněvadž podle tohoto ustanovení je zapotřebí, aby vždy, kdykoli jde o určení stav. čáry, jež dosud stanovena nebyla, úřad předsevzal ohledání na místě samém, a povolal k němu všechny ty, jichž zájmů se vyměření čáry stavební dotýká, mohlo by určení nové stav. čáry pro stavbu manželů V-ových jen tehdy pokládáno býti za řádně provedené, kdyby jejímu určení bylo předcházelo řízení dle cit. zák. ustanovení. Poněvadž ve spisech není opory pro existenci tohoto předpokladu, bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6 zák. o ss.

### Č. 7863.

**Zaměstnanci veřejní: I. Státní úředník na dovolené s čekatelným není ani podle zák. č. 103/26 v činné službě. — II. Státní úředník, který v den účinnosti zák. č. 103/26 byl na dovolené s čekatelným a který byl dán na trvalý odpočinek, aniž byl dříve k činné službě povolán, nemá nároku, aby jeho požitky po dobu dovolené s čekatelným ani na odpočinku byly upraveny podle zák. č. 103/26.**

(Nález ze dne 10. dubna 1929 č. 7176.)

**Prejudikatura:** Boh. A. 7106/28 a j.

**Věc:** Ferdinand T. v O. (adv. Dr. Emil Lingg z Prahy) proti ministerstvu zemědělství o výslužné.

**Výrok:** Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

**Důvody:** Žal. úřad přeložil výnosem z 30. prosince 1922 st-le jako vládního radu služby veterinární na dovolenou s čekatelným ve smyslu § 74 sl. prag. — — — —

Výnosem z 22. prosince 1925 vyslovil žal. úřad, že zamýšlí přeložiti st-le na trvalý odpočinek, ježto překročil 60. rok věku a dosáhl nároku na plné výslužné; proti tomu podal st-l námitky, zažádal však podáním ze 14. července 1926 sám o přeložení na trvalý odpočinek na základě zák. č. 103/26 a podáním z 12. října 1926 o převod do nových platů dle téhož zák.

Po té žal. úřad nař. výnosem dal st-le k jeho žádosti dnem 1. listopadu 1926 na trvalý odpočinek na základě § 79 služ. pragm. s tím, že žádosti o úpravu odpočivných požitků podle zák. čís. 103/26 po dohodě s min. fin. nevyhovuje, poněvadž st-l za účinnosti tohoto zák. nebyl již v činné službě.

Proti rozhodnutí z 20. října 1926, pokud jím žádosti st-lově o úpravu odpočivných požitků podle zák. č. 103/26 nebylo vyhověno, čelí stížnost, o níž nss takto uvážil:

Jak žal. úřad tak i st-l vychází z předpokladu, že st-l byl v den počátku účinnosti plat. zák. č. 103/26, to jest dne 1. ledna 1926 a dále ještě až do svého přeložení na trvalý odpočinek na dovolené s čekatelným. Stížnost opírá sporný nárok o názor, že zák. č. 103/26 se vztahuje i na



ty státní zaměstnance, kteří za účinnosti plat. zák. byli na dovolené s čekatelným, pokud se týče, kteří do dne počátku účinnosti tohoto zák. nebyli ještě dáni do výslužby, a odvolává se pro svůj názor na odst. 4 § 215 plat. zák. (argumentum a contrario), totiž že st-I nepatří ke skupině zaměstnanců v odst. 4. § 215 plat. zák. uvedených, a dovozuje dále, že po rozumu odst. 2 § 215 plat. zák. má vyměření odpočivných<sup>1</sup> požitků st-lových provedené po vyhlášení zák. plat. býti uvedeno v soulad s ustanoveními tohoto zákona. Stanovisko stížnosti spočívá však na mylném výkladu zákona.

Platový zákon upravuje platové a některé služ. poměry stát. zaměstnanců, kteří jsou v činné službě v době účinnosti tohoto zák. Podle § 153 a § 214 odst. 2. plat. zák. zůstaly v platnosti předpisy týkající se nároku na odpočivné a zaopatřovací platy a jejich výměry, pokud neodporují tomu zákonu, a dle 1. odst. § 153 plat. zák. platí změny předpisů těch obsažené v plat. zákoně neb plynoucí z něho jen pro ty státní zaměstnance, na které se vztahuje platový zákon a kteří odešli do výslužby za jeho účinnosti. Platí proto změny ty jako důsledek nové úpravy platové jen pro ty zaměstnance, kterým za činné služby se dostane platové úpravy podle plat. zákona.

Že pak platový zákon sám nepokládá zaměstnance na dovolenou s čekatelným přeloženého za zaměstnance v činné službě, jest jasně projevováno v ustanoveních § 139 odst. 3, § 165 odst. 3 a § 198 plat. zák., kde se rozlišují zaměstnanci na dovolené s čekatelným od zaměstnanců ve službě činné.

Mylně se proto stížnost dovolává předpisů odst. 2. a 4. § 215 plat. zák.

Pro posouzení povahy právního poměru zaměstnanců — vyjímajíc soudce — kteří byli dne 1. ledna 1926 na dovolené s čekatelným a po tomto dni byli dáni do výslužby a jejich nároku na odpočivné a zaopatřovací požitky platí jediné ustanovení služ. pragmatiky §§ 73 a 74 a o výměře požitků těch dosavadní předpisy, před plat. zákonem vydané, nikoliv však změny předpisů těchto důsledkem plat. zákona<sup>2</sup> nastalé.

Podle §§ 73 a 74 služ. pragm. nelze pokládati státního zaměstnance na dovolenou s čekatelným přeloženého za zaměstnance v činné službě, jak to nss již častěji vyslovil (viz nál. Boh. A. 80/19, 1607/22, 3678/24, 4110/24, 4679/25, 4945/25, 5311/26). Dále vyslovil nss v nál. Boh. A. 7106/28 právní názor, že státní úředník, který před účinností zák. čís. 103/26 byl dán na dovolenou s čekatelným, nemá při pozdějším přeložení na dočasný odpočinek dle § 76 odst. 1 č. 2 služ. pragm. nároku, aby mu odpočivné požitky byly vyměřeny dle plat. zák. č. 103/26. Případ ten týkal se přeložení zaměstnance do výslužby dočasné, platí však i pro případy přeložení zaměstnance do výslužby trvalé jako v daném případě obdobně, jak to ostatně výslovně podotknul nss v nálezu právě citovaném.

Pak ovšem st-I, který za účinnosti plat. zákona nebyl ani reaktivován ani k činné službě povolán, nemá nároku, aby mu odpočivné požitky byly vyměřeny na podkladě akt. platů upravených dle zák. č. 103/26.